

ham staar som Opdragelsens Kærne: at tro paa Guds Kærlighed og Danmarks Lykke, saa vilde de være vel rustede til Livets Kamp.

Selv har Forældrene nemlig haft saa meget i Blodet af tidligere Tiders Autoritetstro og er bleven baaret saaledes oppe af Frihedstidens første varme Idebegejstring, at dette har været tilstrækkeligt til at sætte Bom for Egoismen og Fantasteriet og adle deres Arbejde. De ser ikke, at de gamle Idealer ikke har samme Magt over de unge, som af Mangel paa andre Guder kommer til at dyrke sig selv, sin egen Evnerigdom og Fremtidsmulighed. Heller ikke er deres Menneskekundskab stor nok til at sige dem, at naar man ikke som i gamle Dage vil *tvinge* Børn til at arbejde, maa man paa anden Vis lade dem smage noget af Livets Alvor. Fordi om man befrier dem fra de hemmende Tryk, som har kvalt saa mangen herlig Vækst, skal man ikke undlade at danne Arbejdsvane, at udvikle Taalmodighed, Selvfornægtelse og andre i Livet nyttige og nødvendige Dyder. Der kan komme en Dag, da det ikke længer lade sig gøre. Thi dette er Nemesis, at hver Gang Kjel, Endre eller Minka gør et Skridt, som i deres egen Indbildning er et Fremskridt, kommer de blot dybere for Fald, fordi deres Livsførelse — maaske langt, langt tilbage i Tiden — var kommen ind i et falsk Spor. Ligesom en ubetydelig hygiejnisk Forseelse kan blive Aarsag til svære Lidelser, kan et tilsyneladende uskyldigt Fejlgreb i Opdragelsen, en Smule Forældrestolthed eller Blindhed, i sine Følger faa en dræbende Virkning. Og netop Nutidens stærke Interesse for Opdragelsen, den idelige Tænken paa Børnene, den mere intense Glæde over dem bliver sikkert ofte det plus, som fører Bevægelsen over i den forkerte Retning. Den gamle Opdragelse havde den Fordel, at den lod Børnene vokse op *ubemærkede*. Det er til ubodelig Skade, at Forældrene saa sjælden kan paalægge sig selv den Tvang og vise den Selvbeherskelse, som er nødvendig for at forene dette med den større Agtpaagivenhed og Vaagen over Børnene, som de nu til Dags med Rette fordrer af sig selv. Thi Nemesis skal jo ikke undlade at gælde igen tusendfold hver lille Fejl, der ogsaa i denne Henseende begaas.

Vi har kendt den Ungdom, som voksede op »med Hovedet i Skyerne«, og set den blive »snydt for sin Ladning af Illu-